

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2354/2566

ธนาการ ท.โจทก์ นาย อ.จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.พ.พ. มาตรา 686

ย่อ / หลักกฎหมาย

แม้คดีก่อนโจทก์ฟ้องเมื่อวันที่ 22 มิถุนายน 2559 หลังจาก พ.ร.บ.แก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ (ฉบับที่ 20) พ.ศ. 2557 ใช้บังคับแล้ว แต่ลูกหนี้ผิดนัดเมื่อวันที่ 15 มกราคม 2557 ก่อนวันที่ พ.ร.บ.นี้ใช้บังคับ กรณีจึงไม่ต้องด้วยมาตรา 19 แห่ง พ.ร.บ.ดังกล่าว ที่บัญญัติว่า ในกรณีที่ลูกหนี้ผิดนัดนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ สิทธิและหน้าที่ของเจ้าหนี้และผู้ค้ำประกันให้เป็นไปตามมาตรา 686 แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัตินี้ โจทก์ผู้ให้เชื่อจึงไม่จำเป็นต้องมีหนังสือบอกกล่าวจำเลยผู้ค้ำประกันภายในหกสิบวันนับแต่วันที่ลูกหนี้ผิดนัดตาม ป.พ.พ. มาตรา 686 วรรคหนึ่ง ที่แก้ไขใหม่ แต่ต้องบังคับตาม ป.พ.พ. มาตรา 686 วรรคหนึ่ง (เดิม) อย่างไรก็ดี แม้ศาลชั้นต้นมีคำวินิจฉัยในคดีเดิมเป็นทำนองว่าโจทก์ผู้ให้เชื่อมีหนังสือบอกกล่าวจำเลยผู้ค้ำประกันวันที่ 8 พฤษภาคม 2557 เกินกว่าหกสิบวันนับแต่วันที่ลูกหนี้ผิดนัดโจทก์ไม่อาจบังคับให้จำเลยที่ 2 (จำเลยในคดีนี้) ผู้ค้ำประกันรับผิดชอบ อันเป็นการนำ ป.พ.พ. มาตรา 686 ที่แก้ไขใหม่ มาใช้บังคับแก่คดีของโจทก์ แล้วพิพากษายกฟ้องโจทก์สำหรับจำเลยผู้ค้ำประกัน คดีถึงที่สุดตามคำพิพากษาศาลชั้นต้นแล้ว ศาลฎีกาโดยมติที่ประชุมใหญ่ เห็นว่า คดีเดิมศาลชั้นต้นยกฟ้องโจทก์ด้วยเหตุว่าโจทก์บอกกล่าวแก่จำเลยซึ่งเป็นผู้ค้ำประกันเกินกว่าหกสิบวันนับแต่ผู้เชื่อผิดนัดโดยยังไม่ได้วินิจฉัยชี้ขาดว่าจำเลยผิดสัญญาผู้ค้ำประกันหรือไม่ และต้องรับผิดชอบตามสัญญาผู้ค้ำประกันเพียงใด ประเด็นดังกล่าวจึงยังไม่ได้มีการวินิจฉัยถึงที่สุด เมื่อโจทก์บอกกล่าวแก่จำเลยและฟ้องใหม่เป็นคดีนี้ขอให้จำเลยรับผิดชอบตามสัญญาผู้ค้ำประกัน จึงไม่เป็นการรื้อรื้อฟ้องกันอีกในประเด็นที่ได้วินิจฉัยโดยอาศัยเหตุอย่างเดียวกันกับในคดีเดิม ฟ้องโจทก์จึงไม่เป็นฟ้องซ้ำ

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้บังคับจำเลยชำระเงิน 151,428.57 บาท ให้แก่โจทก์ จำเลยขาดนัดยื่นคำให้การศาลชั้นต้นพิจารณาแล้วพิพากษาให้จำเลยชำระค่าขาดประโยชน์แก่โจทก์ 8,888 บาท โดยไม่ต้องรับผิดชอบในค่าเสียหายอื่นและดอกเบี้ยนอกเหนือจากนี้อีก ให้จำเลยใช้ค่าฤชาธรรมเนียมแทนโจทก์โดยกำหนดค่าทนายความ 3,000 บาท เฉพาะค่าขึ้นศาลให้จำเลยใช้แทนตามจำนวนทุนทรัพย์ที่โจทก์ขณะคดี ค่าใช้จ่ายในการดำเนินคดีให้เป็นพับ ค่าขออื่นนอกจากนี้ให้ยก โจทก์อุทธรณ์ศาลอุทธรณ์ภาค 3 แผนกคดีผู้บริโภคพิพากษากลับ ให้ยกฟ้องโจทก์ คืบค่าขึ้นศาลของทั้งสองศาลส่วนที่เกิน 200 บาท ให้แก่โจทก์ ค่าฤชาธรรมเนียมทั้งสองศาลนอกจากที่สั่งคืนให้เป็นพับ โจทก์ฎีกา โดยศาลฎีกาแผนกคดีผู้บริโภคอนุญาตให้ฎีกา ศาลฎีกาแผนกคดีผู้บริโภควินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงที่คู่ความมิได้โต้เถียงกันในชั้นนี้รับฟังเป็นยุติว่า เมื่อวันที่ 12 เมษายน 2556 นางเสี่ยมทำสัญญาเช่าซื้อรถยนต์ หมายเลขทะเบียน บบ 7106 ไปจากโจทก์ มีจำเลยเป็นผู้ค้ำประกัน ยอมรับผิดชอบอย่างลูกหนี้ร่วม นางเสี่ยมผิดนัดชำระค่าเช่าซื้อตั้งแต่งวดประจำวันที่ 15 มกราคม 2557 และได้ส่งมอบรถยนต์ที่เช่าซื้อคืนโจทก์ ซึ่งโจทก์นำรถยนต์ที่เช่าซื้อออกขายทอดตลาด

ได้ราคาน้อยกว่ายอดหนี้คงค้างตามสัญญาเช่าซื้อ วันที่ 22 มิถุนายน 2559 โจทก์ฟ้องนางเสงี่ยม และจำเลยขอให้รับผิดชำระค่าขาดราคาและค่าขาดประโยชน์ ศาลชั้นต้นพิพากษาให้นางเสงี่ยม ชำระค่าเสียหาย 160,000 บาท แต่ให้ยกฟ้องจำเลย ก่อนฟ้องคดีนี้โจทก์มีหนังสือบอกกล่าวถึงการ ผิดนัดของนางเสงี่ยมให้จำเลยทราบ คดีมีปัญหาต้องวินิจฉัยตามที่โจทก์ได้รับอนุญาตให้ฎีกาว่า ฟ้องของโจทก์เป็นฟ้องซ้ำกับคดีแพ่งหมายเลขแดงที่ ผบ. 894/2559 ของศาลชั้นต้นหรือไม่ ปัญหานี้ตามสำเนาสัญญาเช่าซื้อ ระบุว่า นางเสงี่ยม ลูกหนี้ต้องชำระค่าเช่าซื้อเป็นรายเดือน โดยชำระทุก วันที่ 15 ของเดือน และชำระงวดแรกวันที่ 15 พฤษภาคม 2556 กับตามคำฟ้องคดีนี้และ คำพิพากษาศาลชั้นต้นในคดีเดิม ปรากฏว่า นางเสงี่ยมลูกหนี้ชำระค่าเช่าซื้อเพียง 8 งวดและไม่ ชำระค่าเช่าซื้อตั้งแต่งวดที่ 9 ซึ่งถึงกำหนดชำระวันที่ 15 มกราคม 2557 เป็นต้นมา นางเสงี่ยม ลูกหนี้จึงผิดนัดเมื่อวันที่ 15 มกราคม 2557 และประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์มาตรา 686 วรรคหนึ่ง ที่แก้ไขใหม่ ตามพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ (ฉบับที่ 20) พ.ศ. 2557 ซึ่งมาตรา 2 แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าวบัญญัติว่าพระราชบัญญัตินี้ให้ใช้ บังคับเมื่อพ้นกำหนดเก้าสิบวันนับแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป ซึ่งประกาศใน ราชกิจจานุเบกษาวันที่ 13 พฤศจิกายน 2557 และมาตรา 19 บัญญัติว่า ในกรณีที่ลูกหนี้ผิดนัด นับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ สิทธิและหน้าที่ของเจ้าหนี้และผู้ค้ำประกันให้เป็นไปตาม มาตรา 686 แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัตินี้ ดังนั้น แม้คดีก่อนโจทก์ฟ้องเมื่อวันที่ 22 มิถุนายน 2559 หลังจากพระราชบัญญัติดังกล่าวใช้บังคับแล้ว แต่นางเสงี่ยมลูกหนี้ผิดนัดเมื่อวันที่ 15 มกราคม 2557 ก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ กรณีจึง ไม่ต้องด้วยมาตรา 19 ดังกล่าว โจทก์ผู้ให้เช่าซื้อจึงไม่จำเป็นต้องมีหนังสือบอกกล่าวจำเลยผู้ค้ำประกัน ภายในหกสิบวันนับแต่วันที่ลูกหนี้ผิดนัดตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 686 วรรคหนึ่ง ที่แก้ไขใหม่ แต่ต้องบังคับตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 686 วรรคหนึ่ง เดิม ที่บัญญัติว่า ลูกหนี้ผิดนัดลงเมื่อใด ท่านว่าเจ้าหนี้ชอบที่จะเรียกให้ผู้ค้ำประกันชำระหนี้ได้แต่นั้น อย่างไรก็ตาม แม้ศาลชั้นต้นมีคำวินิจฉัยในคดีเดิมเป็นทำนองว่าโจทก์ผู้ให้เช่าซื้อต้องมีหนังสือ บอกกล่าวจำเลยผู้ค้ำประกันวันที่ 8 พฤษภาคม 2557 เกินกว่าหกสิบวันนับแต่วันที่ลูกหนี้ผิดนัด โจทก์ไม่อาจบังคับให้จำเลยที่ 2 (จำเลยในคดีนี้) ผู้ค้ำประกันรับผิดชอบได้อันเป็นการนำ ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 686 วรรคหนึ่ง ที่แก้ไขใหม่มาใช้บังคับแก่คดีของโจทก์ แล้วพิพากษายกฟ้องโจทก์สำหรับจำเลยผู้ค้ำประกัน คดีถึงที่สุดตามคำพิพากษาศาลชั้นต้นแล้ว ศาลฎีกาโดยมติที่ประชุมใหญ่ เห็นว่า คดีเดิมศาลชั้นต้นยกฟ้องโจทก์ ด้วยเหตุว่าโจทก์บอกกล่าว แก่จำเลยซึ่งเป็นผู้ค้ำประกันเกินกว่าหกสิบวันนับแต่ผู้เช่าซื้อผิดนัด โดยยังไม่ได้วินิจฉัยชี้ขาดว่า จำเลยผิดสัญญาค้ำประกันหรือไม่ และต้องรับผิดชอบตามสัญญาค้ำประกันเพียงใด ประเด็นดังกล่าวจึง ยังไม่ได้มีการวินิจฉัยถึงที่สุด เมื่อโจทก์บอกกล่าวแก่จำเลยและฟ้องใหม่เป็นคดีนี้ขอให้จำเลยรับผิด ตามสัญญาค้ำประกัน จึงไม่เป็นการรื้อรองฟ้องกันอีกในประเด็นที่ได้วินิจฉัยโดยอาศัยเหตุ อย่างเดียวกันกับในคดีเดิม ฟ้องโจทก์จึงไม่เป็นฟ้องซ้ำกับคดีแพ่งหมายเลขแดงที่ ผบ. 894/2559 ของศาลชั้นต้น ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 3 พิจารณามานั้น ศาลฎีกาไม่เห็นพ้องด้วย ฎีกาของโจทก์ฟังขึ้น คดีมีปัญหาต้องวินิจฉัยประการต่อไปว่า จำเลยต้องรับผิดชอบต่อโจทก์หรือไม่เพียงใด ปัญหาดังกล่าว ศาลอุทธรณ์ภาค 3 แผนกคดีผู้บริโภคยังมิได้วินิจฉัย ศาลฎีกาเห็นสมควรวินิจฉัยโดยไม่ต้องย้อน สำนวน เมื่อข้อเท็จจริงฟังได้ว่า สัญญาค้ำประกันคดีนี้ต้องบังคับตาม ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 686 เดิม โดยโจทก์ไม่จำเป็นต้องมีหนังสือบอกกล่าวการ

ผิดนัดของนางเสงี่ยม ผู้เช่าซื้อให้จำเลยทราบ ตามมาตรา 686 วรรคหนึ่ง ที่แก้ไขใหม่ และตามสัญญาค้ำประกัน ข้อ 5 มีข้อตกลงว่าผู้ค้ำประกันตกลงผูกพันตัวเองและรับผิดชอบต่อเจ้าของสัญญา ทั้งเป็นส่วนตัวและร่วมกับผู้เช่าซื้อโดยมิใช่เป็นแต่เพียงผู้ค้ำประกันของผู้เช่าซื้อเท่านั้น ดังนั้น จำเลยจึงต้องร่วมรับผิดชอบกับนางเสงี่ยม ผู้เช่าซื้อ ตามข้อสัญญาดังกล่าว เมื่อศาลชั้นต้นในคดีแพ่ง หมายเลขแดงที่ ผบ.894/2559 พิพากษาให้นางเสงี่ยมชำระค่าขาดราคา 140,000 บาท และค่าขาดประโยชน์ 20,000 บาท จำเลยในฐานะผู้ค้ำประกันจึงต้องร่วมกับนางเสงี่ยมรับผิดชอบชำระหนี้ ดังกล่าว อย่างไรก็ตามสำหรับค่าขาดประโยชน์ โจทก์มีคำขอให้จำเลยร่วมรับผิดชอบเป็นระยะเวลา 60 วัน เป็นเงิน 11,428.57 บาท จึงเห็นควรกำหนดให้ตามขอ รวมค่าขาดราคาและค่าขาดประโยชน์ที่ จำเลยต้องร่วมรับผิดชอบเป็นเงิน 151,428.57 บาท พิพากษากลับเป็นว่า ให้จำเลยร่วมกับนางเสงี่ยม ผู้เช่าซื้อชำระเงิน 151,428.57 บาท แก่โจทก์ ค่าฤชาธรรมเนียมทั้งสามศาลให้เป็นพับ

องค์คณะ

สันติชัย วัฒนวิทย์กรรม · กษิตศ มงคลศิริภัทรา · ประสาร กิรานนท์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/2354/2566>